בס"ד

השגחה פרטית

עולם של **אמונה**. חיים של **בטחון**

סיפורי
השגחה פרטית
מופלאים
המתרחשים
בימינו
ודברי התעוררות
מתוך
'קו השגחה פרטית'

פרשת וירא - כ' בחשוון תשפ"ז ✕ **עלון 215**

השגחה עליונה

סיפורי אמונה ובטחון מצדיקי הדורות זי"ע

אין טבע בעולם

השנה: תרצ"ג. המקום: דירת מסתור בשכונה היהודית שבעיר לודז'.

פחד גדול ואימה ריחפו בחלל החדר האפלולי. הפגישה החשאית נקבעה מראש ובסודי סודות, הרחק מעין המשטרה הפולנית וסוכני החרש השתולים בכל מקום.

בחדר החשוך למחצה נכחו שישה אנשים בלבד.

על יד השולחן ישבו הרבי הקדוש בעל ה'בית אברהם', ועל ידו בנו ממשיך דרכו, הבחור הנעלה והמופלג רבי שלמה דוד יהושע, שלימים נקרא בפי כול: הרשד"י.

מעיר מושבו סלונים הגיע הרבי הקדוש לבקר את חסידיו דרי פולין, וכעת בשל עניין דחוף הוזמנו הרבי ובנו בחשאי אל הדירה לפגישה דחופה.

מולם עמדו שני השותפים, ר' אברהם יצחק שוורצמן ועמיתו ר' יחיאל קריבוס. אותות דאגה וחרדה גדולה ניכרו היטב על פניהם. חסידים בכל ליבם ונפשם היו, כמקובל בקרב יהודי פולין. ביראת כבוד מופלגת עמדו השניים והחלו מגוללים את דבר הצרה הנוראה שנפלה עליהם כרעם ביום בהיר.

שנים רבות מנהלים השניים עסקי מסחר משגשגים, המניבים רווחים נאים ביותר. שניהם חדים ומפולפלים היו, ויחד קנו ומכרו, שיווקו ותיווכו סחורות שונות, מעיר לעיר ומיד ליד. וככל שרבו הברקות המסחר השנונות של השניים - כך גבהו הכנסותיהם עוד ועוד. מטבע הדברים, לא כל צעדיהם היו צמודים לחלוטין לחוקי המדינה הרשמיים.

ואז הגיעה המסירה הנוראה. בעקבות הלשנה מרושעת, שאין איש יודע מיהו העומד מאחוריה - משך זמן רב התבצע מעקב ארוך ומדויק אחר שני הסוחרים, ובסופו הוגשה נגדם תביעה בנויה היטב.

הסכנה הייתה נוראה. ר' אברהם יצחק ור' יחיאל צפויים היו למאסר של שנים רבות בתנאים קשים, כשספק האם לאחריו יצאו בחיים. בד בבד גם עלולים היו להפסיד את כל רכושם וכספם.

שני השותפים עמדו מול פני הקודש ודמעו ללא הרף. גם הרבי הקדוש ובנו פרצו בבכייה גדולה, ויהי המקום לחרדת אלוקים.

כשעצרו מעט בבכיים, הציגו השותפים בפני הרבי את האדם הנוסף שנכח בחדר - עסקן שהובא אל המקום בהסוואה ובהסתרה. כעת פתח העסקן בדבריו, כשהוא מציע לבצע 'העלמה' של התיק, בעזרת קשרים פנימיים שיש לו בממשל עם אנשים רמי דרג. אותם אנשים יסייעו בכך תמורת סך מופקע של חמשת אלפים זלוטי.

שקט השתרר בחדר לשמע הסכום המופקע. ואז נשמע לפתע קולו של בן הרבי, רבי שלמה דוד יהושע:

"לא ולא, איננו מסכימים לשלם סכום גבוה שכזה!"

הדבר היה לפלא גדול, שכן הסכנה המרחפת גדולה הייתה עד מאוד. אולם הרשד"י היה איתן ונחרץ בדעתו, ושני השותפים קיבלו את דבריו ללא עוררין. כי אצל החסידים בפולין, אין 'חוכמות'. אם הרבי אומר 'לא', נשמעים לדבריו בעיניים עצומות.

כעבור זמן קצר חזר למקום העסקן המתווך, ובישר שניתן להגיע לעסקה בשלושת אלפים זלוטי בלבד. ושוב סירב הרשד"י להצעה. אחר כך חזר העסקן שוב והציע את העסקה בעד אלפיים, ושוב דחה אותו בן הרבי. כך עד שבא העסקן והציע לסגור את דמי השוחד בעד סכום סביר של אלף זלוטי בלבד.

כאן ניאות בן הרבי. העסקה יצאה לדרך, ותוך זמן קצר נקרעו כל המסמכים המרשיעים.

פנה ה'בית אברהם' ושאל את בנו: "כיצד הרהבת עוז לסרב להצעתו של העסקן, בזמן ששני החסידים נתונים בסכנה כה גדולה?!"

ענה הרשד"י ואמר:

"טאטע, הלוא זוכר אתה שאתמול הייתה שמחת הברית אצל גיסי, ר' טוביה לנדא בנו של הרבי מסטריקוב; שם, במעמד הברית, אמרת למחותן הרבי מסטירקוב את דברי הרמב"ן, כי יהודי שאינו מאמין שהכול ניסים ושאין טבע כלל - הרי אין לו חלק בתורת משה!

כה שמעתי מפיך, אבא יקר, ולפי דברי הרמב"ן הללו פסקתי! שהלוא אם ד' מנהל את העולם, מדוע צריכים לשלם כל כך הרבה כסף?! והרי די בהשתדלות בסיסית וקטנה, שהרי אין טבע המנהל את העולם - אלא לעולם יש בורא, שמנהיג אותו!"

(ועל השאלה מדוע הוצרכו בכל זאת לשלם אלף זלוטי, הוסיף הרשד"י וביאר טעם נוסף ואכמ"ל.)

כשסיפר אחר כך הרבי ה'בית אברהם' את המעשה בפני החסידים, הפטיר בקורת רוח ואמר:

"אני אמרתי את הרמב"ן, אבל בני הכניס אותו עמוק אל הלב!

בהשגחה

זו לא הייתה בדיחה. זו הייתה האמת.

סיפר לי יהודי:

בני בן החמש היה מאושפז בבית חולים.

בלילות הייתי התורן שהיה נשאר לישון ליד מיטתו.

מדי יום, מחדש, הילד היה בוכה שהוא רוצה לחזור הביתה ולישון עם אמא.

בכל פעם הייתי מנסה להרגיע אותו בצורה אחרת.

יום אחד חשבתי שאולי בדיחה טובה תעזור לו. אמרתי לו:

"אין מצב שאתה חוזר הביתה. הרי אני חייב לישון כאן בבית החולים, ואם אתה תלך - מי ישמור עלייך.."

הילד חייך, ונרדם.

למחרת נפלה בי התובנה:

זו לא הייתה בדיחה. זו המציאות.

תמיד הורגלתי לטוב. מאז שבאתי לעולם גדלתי אצל הוריי בטוב ובנחת, ועד היום - ברוך ה' - המון המון טוב מקיף אותי מכל הכיוונים.

אני רוצה שכל החיים יזרמו על מי מנוחות. וכאשר משהו לא הולך כפי שחלמתי, אני מרגיש שאני צריך להתמודד איתו, ואני עושה זאת בקושי ובהתגברות.

ועכשיו אני צריך לשמור על הילד בבית החולים...

אבל אז הבנתי את האמת:

העולם הזה הוא עולם שנברא עבור ההתמודדויות שבו. כפי שנאמר בפסוק: "לעמל יולד". וכפי שמבארים הראשונים, העולם נועד לכך שאדם יעבור בו את המעברים ואת הקשיים, כל אחד לפי שליחותו ותפקידו בעולם.

וכשאדם עובר את המעברים שהקב"ה מזמן לו כפי רצונו, דווקא ההתמודדות היא שמביאה אותו אל השפע ואל הטוב הנגלה בשאר תחומי חייו.

מסיים האב ואומר:

"אם כך, לא אני שומר על הילד - הילד שומר עליי."

שבת שלום ומבורך,
פינחס שפר

העלון הוא רק טעימה מ-'קו השגחה פרטית' - אלפי סיפורים ומאמרי חיזוק מחכים לכם.
רוצים לגלות שלווה ובטחון בכל יום מחדש? **התחברו ל'קו השגחה פרטית' 6176* או 02-30-11-300**

בוודאי תצליח

שמי צבי אייזנברג. אני גר בשיכון סקווירא שבארה"ב, וברצוני לשתף אתכם בסיפור פלאי שאירע לאחרונה ממש, וזכיתי להיות עד לו בעצמי:

יש לי הזכות להיות מקורב מאוד לשני בעלי בתים חשובים, שותפים עסקיים משיכון סקווירא. שני בעלי הבתים הללו הם מוקירי תורה אמיתיים, ויש להם רגש חם ומיוחד כלפי בני תורה הממיתים עצמם באוהלה של תורה. לפני זמן מה, כאשר מספר פילנתרופים ידועים הכפילו את המלגות של לומדי התורה ב'בית מדרש גבוה' המפורסם שבלייקווד, החליטו הידידים, שבני התורה החסידיים אינם יכולים להישאר מאחור...

שני השותפים הללו נרתמו בעצמם למיזם ענק, ובמלוא מובן המילה הכפילו את התמיכה בעבור קרוב לאלף יושבי האוהל בשיכון סקווירא. מובן מאליו, ששני השותפים אינם יכולים לשאת תקציב כזה לבדם על כתפיהם, ולכן הם החלו מצרפים בעלי יכולת נוספים שיסייעו בדבר. בשבועות אלו, שבהם התרחש סיפורנו, היו שניהם בעיצומו של ניהול פרויקט ענק של 'יששכר וזבולון'. מטרת הפרויקט היא שכל בן תורה בעיירה יקבל 'זבולון' אישי שישלם לו משכורת כפולה, וכך המיזם יוכל להחזיק מעמד בעזרת ד' לאורך שנים רבות.

אני עוקב מקרוב אחרי שני היהודים הללו, שהפקירו את כל מטה העסקים שלהם, מקום שבו עובדים מדי יום עשרות עובדים בלי עין הרע, וכעת כל המטה סובב כמעט אך ורק סביב מיזם ה'יששכר וזבולון' שלהם...

והקדוש ברוך הוא לא נשאר חייב. בשבוע של פרשת כי תבוא תשפ"ו, התקדמו השניים במהלך של עסקת ענק. היה להם מלווה מסוים, יהודי לא חרדי מפלורידה שבארה"ב, שהם היו אמורים להחזיר לו 3.5 מיליון דולר. כמובן, ההלוואה נעשתה כדין - באמצעות 'היתר עסקה' מהודר.

הסכום העצום הזה לא היה מה שהם לוו ממנו, אלא סכום שכלל גם ריביות גבוהות, וכעת הם ביקשו מהמלווה שיפחית את סך ההחזר ל-3.4 מיליון דולר. בבוקרו של יום שישי של פרשת כי תבוא, הגיע מכתב מאותו מלווה, ובו הוא מודיע כי הוא מוכן להתפשר על סכום נמוך של 3.1 מיליון דולר בלבד! וזאת בתנאי שכל הסכום ישולם כעת בבת אחת, ללא תוכניות תשלומים מתמשכות.

הם שמחו מאוד על כך שהם עומדים לחסוך כאן ארבע מאות אלף דולר. אין זה עניין של מה בכך.

אבל באותה שעה, היה להם משהו חשוב בהרבה! אחד משני השותפים, נקרא לו ראובן, ישב בישיבת תכנון עם בעלי יכולת, כדי לשכנע אותם להפוך ל'זבולונים' ולקחת על עצמם החזקת בן תורה.

בינתיים השותף השני, שנקרא לו שמעון, ישב עם עורך הדין שלהם והסדיר את כל פרטי העסקה. הוא התקשר לראובן - שכאמור באותו זמן ישב עם ה'זבולונים' - ובישר לו את הבשורה המשמחת: הם הצליחו להוריד את המחיר עד ל-3.1 מיליון, אבל חייבים לשלוח את הכסף כבר עכשיו!

אמר ראובן: "תן לי בדיוק עשר דקות, כי אני חייב לסיים כאן עם האנשים בנוגע לענייני 'ישששכר וזבולון'..."

שמעון נלחץ מאוד, כיוון שעורך הדין שלהם כבר היה צריך לצאת מהמשרד, והוא כמובן לא רצה להפסיד את הפשרה המבריקה הזו. חייבים להעביר את הכסף לפלורידה בהעברה בנקאית עכשיו - וההלוואה סגורה! אם יתעכבו עוד קצת, הם יפספסו את ההצעה האדירה.

אבל הוא התגבר ואמר: "ראובן, אתה צודק! התורה הקדושה חשובה יותר! תסיים קודם את האספה עם ה'זבולונים', ואת העניין שלנו נסדיר מיד לאחר מכן".

בדקות הבאות סיכם שמעון עם עורך הדין את כל פרטי העסקה, והכין את ההעברה הבנקאית. הכול כבר היה מוכן. הם עמדו שניות ספורות לפני ביצוע ההעברה, ורק המתינו שהשותף יתפנה...

בינתיים חשב שמעון לעצמו: "כל עוד אני יושב וממתין שראובן יסיים שם ויגיע, אני יכול להספיק לפעול משהו בינתיים". הוא עשה חשבון של סוחר ממולח: אם המלווה כל כך נואש לכסף, עד כדי שהוא מוכן להפחית כל כך בסכום, אולי אפשר ללחוץ אותו עוד קצת... אולם, הוא התבייש מאוד לספר לעורך הדין שלהם שדווקא עכשיו, כשכבר מוכנים לשלוח את כל הכסף, הוא רוצה להוריד עוד במחיר.

לכן הוא הרים בעצמו טלפון לפלורידה, ושאל את המלווה האם אפשר להגיע לפשרה נוספת ולשלם סכום נמוך יותר.

המלווה כלל לא הבין על מה הוא מדבר... מה פתאום הנחה?! מתי דיברו על הנחה?! בקיצור, התברר שמדובר בהונאה איומה ונוראה!

נוכלים אפלים עקבו אחרי כל התנועות של אותו מלווה, עקבו אחרי השיחות בינו לבין שני השותפים, והם אלו שכתבו שהם מורידים את המחיר ל-3.1 מיליון דולר. הם רצו שהכסף יישלח במהירות לחשבון הבנק שלהם. הפעולה הבנקאית שהם התכוננו לבצע, אמורה הייתה להעביר את הכסף ישירות לנוכלים!!!

ד' ישמור. אילו ראובן השותף היה מפסיק את האסיפה עם ה'זבולונים' כדי לבוא לאשר את ההעברה, בדרך הטבע שלושה מיליון ומאה אלף דולר היו אובדים בתהום ללא דרך חזרה.

איננו נמצאים למעלה כדי לדעת את החשבונות השמיימיים, אך המציאות בעצמה מורה, כי התורה הקדושה עיכבה את השותף באותן עשר דקות גורליות, ובכך הצילה אותם מאובדן של 3.1 מיליון דולר.

ראובן אמר לי אז נקודה מדהימה: כבר שנים ארוכות שמשולחים מכל הסוגים דופקים על דלתי. כל גבאי צדקה מבטיח סגולות שונות בליווי של סיפורים מוחשיים וישועות גלויות... אבל אני לא כל כך מתפעל מזה. תמיד אני אומר: "המעשיות של היום אינן מדברות אלייך"

ודאי שיהודי ירא שמיים צריך להאמין בכוח התורה ובכוח הצדקה, אבל אין לזה קשר לסיפורים של ימינו. אבל עכשיו, כשאנחנו כבר כמה שבועות בתוך הפרויקט של 'ישששכר וזבולון', התחלתי לשמוע בעצמי מכמה 'זבולונים' שהם ראו במו עיניהם ישועות מופלאות, כפי שכותב ה'אור החיים' הקדוש (בפרשת וזאת הברכה): "שמח

לא. הפרד השלישי (ה)

הבורא משקיף ויודע ובוחן פנימיותו
האם מאמין ובוטח באמת או רק בחיצוניותו

עוֹד הַקְּדָמָה. יְדִיעָה וְהַסְכָּמָה: הַבּוֹרֵא מַשְׁקִיף בְּהַבְחָנָה
נִסְתָּרוֹ וְנִגְלֵהוּ. צְפוּנוֹ וְנִרְאֵהוּ. גָּלוּי וְיָדוּעַ לְפָנָיו בַּהֲבָנָה
הָאֱמֶת בְּטָחוֹנוֹ. בְּלִבּוֹ וּבְמַצְפּוּנוֹ. אוֹ לִבּוֹ רָחַק מֵאֱמָנָה
לֵב חֵקֶר סֶקֶר. מִלְּטְעֹן שֶׁקֶר. שֶׁבּוֹטֵחַ בַּד', נֶאֱמָנָה

השיר והשער

שירת קודש מרוממת
על פי ספר שער הבטחון

זבולון - כי בוודאי שתצליח". כשה'זבולון' הראשון התקשר אליי לשתף בישועה, עוד חייכתי לעצמי... אבל כשהשני, השלישי, הרביעי והחמישי - ללא גוזמה - התקשרו לספר על השפעות גלויות של פרנסה שראו בעיניהם, כבר היה לי קצת יותר קשה להחזיק מעמד עם ה'שיטה' שלי, שאני לא מאמין בשום סיפור של היום...

עד יום שישי האחרון, כשהדברים טפחו לי על הפנים!!! כשזכיתי לראות במו עיניי כיצד משמיים שמרו עליי מנזק כה נורא בזכות התורה, נאלצתי להודות ולהכיר בכך: כן, אפשר לראות זאת גם בעיני בשר... כשה'אור החיים' הקדוש אומר "בוודאי שתצליח", אין הכוונה רק שצריך להאמין בכך, אלא שלפעמים אפשר גם לראות זאת. אינני יודע האם תמיד רואים זאת מיד - אבל כאן זכינו לכך.

יום גדול

מספר בן למשפחת עמר ממעלות:

הכול התחיל בהליך מוכר של ניתוח לקיצור קיבה. משהו שנערכו סביבו הרבה מחקרים, ואנשים עברו אותו בשלום וחזרו לחיים תקינים ואף נוחים יותר, מה שקיווינו שיהיה גם אצל אבא שלי. אבא נכנס לניתוח לקראת סוף חודש טבת, אלא שמשהו שם השתבש והסתבך, ואבא המשיך לישון.

הוא לא התעורר, המדדים לא היו טובים, כל הזמן היו עליות וירידות, המצב שלו היה קשה מאוד, ואנו התפללנו לרפואתו במשך כל התקופה. אמי שתחי' אמרה כל הזמן, "אתם תראו, הוא עוד יקום מזה". היא קרעה רקיעים בתפילות שלה, וביקשה שנתפלל ונחזיק חזק בתקווה ובאמונה. אבא צריך לחיות עוד הרבה שנים.

עברו שישה שבועות קשים מאוד, עד שבו' באדר אמרו הרופאים לאמא שלי שכדאי לה להתארגן עם מניין, כי זהו. זה נגמר.

"אתם לא תגידו לי שזה נגמר", ענתה אמא שלי. "מחר ז' באדר, זה יום מיוחד אצלנו, יום פטירת משה רבנו. אחרי ז' באדר, נדבר".

ז' באדר היה אצלנו תמיד יום מיוחד מאוד. ביום הזה אבא היה עולה למירון ואומר שם שלוש פעמים את ספר התהילים. אמא הייתה בטוחה שאם הקב"ה גלגל שהרופאים יפחידו אותנו כל כך דווקא בו' באדר, משמע שהזכות של ז' באדר בוודאי תעמוד לנו, ונזכה כולנו לפעול ישועה.

אמא קראה לנו, הבנים, וביקשה שנעלה יחד למירון. עלינו למירון, ושם חילקנו בינינו את התהילים, קראנו והתפללנו וקרענו את השמיים. אמא הייתה בטוחה שזאת ההשתדלות הנכונה, ושאין כל ספק שנראה בעיניים ישועות גדולות.

למחרת, בז' באדר, חזרה אמא לבית החולים כדי לשהות ליד אבא. מיד כשהיא הגיעה אמרה לה האחות, "הרופא רוצה לדבר איתך".

"לא מעניין אותי מה הוא רוצה", ענתה אמא. היא לא הסכימה בשום אופן לשמוע שהמצב הורע. היא רצתה להחזיק חזק חזק באמונה, בלי ששום בדל של מידע יפריע לביטחון האיתן שלה.

"יש בשורות טובות", אמרה לה האחות, ורק אז הסכימה אמא להיפגש עם הרופא.

הרופא אמר את שתי המילים שאמא הייתה בטוחה שעוד תשמע: "בעלך התעורר!"

"נו, בוודאי", היא הגיבה, "כבר אמרתי שז' באדר זהו יום גדול".

השמחה הייתה גדולה. אבי שיחי' עבר את המשבר, ומאז הוא הלך והתחזק. ברוך ד' זכינו באבא בריא המתפקד בחיוניות, עד מאה ועשרים. ברוך רופא חולים.

<<<

הרה"ח ר' דוד קלצקין שליט"א

לא יחסרו

אדם שמרגיש שכל מה שיש לו כרגע זה הכי טוב שיכול להיות בעבורו, הוא סמוך ובטוח שאילו היה עליו לקבל תוספת או משהו נוסף - בוודאי היה מקבל זאת מלמעלה. הוא יודע בוודאות שאם הקב"ה החליט להעניק לו כרגע רק משהו מסוים - סימן שזה מה שטוב ונכון לו בנקודת זמן זו. ייתכן שבעוד דקה יגיע שליח עם מתנה נוספת, ובעוד יומיים תמתין לו מתנה אחרת, ואז זה יהיה הכי טוב בעבורו.

אדם שחי בחוויה כזו הוא מאושר תמיד. הוא חש שכרגע יש לו הכול, ושאם יזדקק למשהו - יקבל אותו. ההרגשה הזו מלווה אותו גם שהבית שלו ריק ממש: נכון, הוא יודע שהחנויות מלאות במוצרים: ירקות אצל הירקן, שולחן וכיסאות בחנות הרהיטים, הסופרמרקט כורע תחת מדפים עמוסים, ובבית המרקחת יש שלל תרופות שעשויות לסייע למכאובים שונים; אבל, את כל התכולה הזו הוא אינו יכול להכניס לביתו. אין לו מקום לכל השפע הזה. כשהוא זקוק למשהו - הוא ניגש לחנות ועורך הזמנה. כך יש לו כל מה שהוא צריך מכל השפע שיש בעולם.

אדם שחי בתחושה שהוא יכול לרכוש את כל תכולת כל חנות כשיצטרך - לא חסר לו כל טוב. הלוא יש לו הכול ישירות מלמעלה. הוא לא כמו הכפיר הרש והרעב, שממתין לבשר כדי שיוכל לשבוע. הוא בן מלך של ממש. יש לו כל צורכו, אם רק יישא עיניים לבורא ויישען עליו.

יהי רצון שנזכה להתחזק, שומע כעונה, באמונה וביטחון, ולהרגיש באמת שלא חסר לנו כל טוב; שיתקיימו בנו כל הברכות, כמו שהחכמים הקדושים הבטיחו לנו שמי שמתחזק באמונה וביטחון מתברך בכל הברכות. "ברוך הגבר... יבטח בד'", שנזכה להתברך בכל הברכות בבריאות הגוף והנפש, ולקבל כל אחד את הישועה שהוא צריך, ולזכות בכל טוב סלה.

מתיקות התורה

"ואז", המשיך מנדי בעיניים בורקות, "משה רבינו הרים את המטה, שכתוב עליו השם המפורש, והים נבקע לשניים". הוא המחיש את הדברים והרים את ידו ממש כמו שהרבי בחיידר המחיש להם, והמשיך לספר איך בעצם הים התחלק לשנים עשר שבילים, שביל לכל שבט.

ישבתי מוקסם ליד השולחן, ובלי משים פתחתי את המפיון שמנדי קיפל בדייקנות בערב שבת. הוא יודע, הוא ממש יודע. יש לו ראש ממש טוב. מנדי זכה בצביטה בלחי, ואני חושב שהיא קצת כאבה לו, אולי מפני שהצביטה הזו כאבה לי. מנדי הוא ילד מדהים בכל מה שקשור להכול. הוא מתוק מדבש וחוזר הביתה מלא חוויות מהחיידר. תמיד יש לו מה לספר. אחר הצוהריים הוא מסוגל לשבת ולבנות במגנטים ארון קודש מופלא, שמתחרה עם ארון הקודש שבבית הכנסת השכונתי. הוא בעצמו נכנס לתוך קרטון גדול שהופך במו פיו לאוטו של הכנסת ספר תורה, ותוך כדי שירים וריקודים הוא מכניס מין קלף מגולגל לתוך ארון הקודש.

חברים מגיעים לשחק איתו והוא מראה להם את היצירה. הם מתעטפים במגבות, הלוא הן טליתות, ומישהו כבר מבקש חומש ומכריז "ברכו!"

באותו רגע אני רואה איך מנדי מצטמק לו והולך לצד, בעוד החבר נמשך לקרוא את הפרשה מבפנים. לפעמים נראה לי שמנדי אוהב את התורה רק מבחוץ. הוא מוכן לשמוע ולשחק ולשיר ולרקוד, אבל לקרוא מבפנים, כמו שכל תלמיד מתחיל יודע - זה לא.

מפקח הקריאה בחיידר אמר שהוא מסוגל לקרוא. "מסוגל", הוא הדגיש, "הוא יכול להבחין בין קמץ לפתח ובין צירה לסגול. הוא מזהה אותיות, ובעצם כל מה שהוא צריך זה תרגול. תרגול, זה הכול. ככל שיתרגל יותר הוא ידע יותר. פשוט תעמדו עליו שיתרגל".

(מתוך מדור 'באמת')

מתוך "מגזין השגחה פרטית" -
מגזין האיכות המעניק לכם ארגז כלים ייחודי לחיים שלווים ורגועים.
להצטרפות חייגו: 02-502-2-502

<<<

הספר מפריע

מספר הרב שמואל זאנוויל דווידוביץ מבית שמש:

חמותי עליה השלום שיינדיל טרוילא בת ר' מנחם הכהן ע"ה, נפטרה בשנה שעברה בחודש שבט. הייתה לה שכנה מסורה מאוד, שתיבדל לחיים ארוכים. הן חיו זו לצד זו בידידות מיוחדת. השכנה נעזרה רבות בשכנתה המבוגרת בעלת חוכמת החיים, שחלקה עימה מניסיונה בעין טובה, והיא גם עזרה הרבה לחמותי. כך נתרמו הן זו מזו לאורך השנים.

בחודש אלול האחרון, בעיצומה של השנה על חמותי עליה השלום, חלמה השכנה חלום. חמותי באה אליה, אמנם לא בבהירות מלאה, אבל לשכנה היה ברור שזאת היא. היא אמרה כי יש ספר מסוים ששייך לשכנה ונמצא אצל אחת מבנותיה, והבת צריכה להחזיר אותו לשכנה.

ואכן למחרת התקשרה השכנה לבת שהספר נמצא אצלה, סיפרה לה את דבר החלום, ותיאמה איתה את השבת הספר.

זה היה ספר שהשכנה הביאה לאותה בת באומרה, "קחי ותיהני". לא היה ברור לגמרי האם זו השאלה או מתנה. הן היו כל כך קרובות, והיה אפשר להבין גם שהיא מאפשרת לה לקחת את זה לתמיד. אבל, לא. זו הייתה השאלה, והספר הזה הפריע לחמותי בעולם האמת.

תוכנית בדרום

מספר הרב דוד בלוי מבית שמש:

לפני כמה שנים הבנתי שיהיה זה מבורך מאוד, אם אחרי התפילה יוכלו אברכי הכולל להישאר בבית המדרש ולהתחיל מיד את סדר הלימוד. רוב נשותיהם של האברכים עובדות בשעה זו, והעובדה שהם צריכים לצאת הביתה רק בשביל לטעום משהו, מוציאה אותם מהאווירה של בית המדרש ודורשת מהם כוחות נפש כדי להיכנס בחזרה ולצלול אל תוך הסוגייה.

ממחשבה למעשה. הכנתי ארוחת בוקר לעשרים אברכי הכולל, והגשתי. הם טעמו כי טוב, ולמחרת שוב עשיתי כך. ההסדר הזה הלך והתמסד, ארוחת הבוקר הפכה למהלך טבעי שבין התפילה ללימוד, וכל מה שנשאר לי היה לעשות הכול כדי שהמיזם יימשך.

קראתי למיזם 'היכלו של ר' ישעיה', על שם רבי ישעיה מקרעסטיר שהיה דואג להאכיל יהודים, ואף תליתי שלט מתאים. כך הבינו הכול במה מדובר: מצד אחד, הסועדים את ליבם הבינו כי מצפה להם אוכל ביד נדיבה, ומצד שני, התורמים קלטו כי יש פה סעודה רצינית שפועלת ישועות.

עם הזמן גדל מספר הסועדים, והיום הוא עומד על כמאה לומדים. גם ההתעסקות גדלה בהתאם, וכך גם הקשר עם התורמים. העניין הלך והתפרסם, ואני נותרתי לעמוד ולשרת בקודש, לזכות בזכות של תמיכה בעמלי תורה.

את כל זה אני מספר כדי שתבינו למה לא הצלחתי לעמוד ביעד שקבעתי עם בתי בערב ראש חודש אדר. בערב ראש חודש, כך תכננתי עם בתי שתחי', ניסע למירון, ונתפלל שם שתזכה בקרוב לזיווג הגון. האוטובוס הישיר יוצא בשעה שתים עשרה בצוהריים, ואנחנו תכננו להיפגש בתחנת האיסוף ולנסוע צפונה, לרבי שמעון.

באותו יום השתדלתי למהר, אבל עסקי ארוחת הבוקר ארכו מעבר למשוער, וכך הגעתי לתחנה אחרי שהאוטובוס עזב. איחרתי. בתי התאכזבה, אבל אחרי ששמעה כל כך הרבה ענייני אמונה וביטחון בתקופה האחרונה, היא קיבלה את הדברים באמונה כי זהו רצון ד'. אמרתי לה: "לנסוע באוטובוס הבא ולהספיק להתפלל

מנחה במירון לפני השקיעה - זה חסר סיכוי. אבל, מפני שכבר התכוננו לנסוע לקברי צדיקים, אפשר לנסוע למקום קרוב יותר, לקבר רחל!"

בתי הסכימה לרעיון, וכך התחלנו להתקדם לכיוון התחנה שהאוטובוס לירושלים עוצר שם. האמת היא שעייפתי מהרעיון לחכות עכשיו לאוטובוס, וביקשתי מד' שירחם עליי ויקצר לי את הדרך. רק פסענו כמה פסיעות, ומישהו עצר עם הרכב שלו לידי וצעק לי: "ר' דודי!"

אני מסתובב אליו ומגלה את ידידי ר' מרדכי, המוציא יד מהחלון ומשחרר לכיווני מאתיים שקלים: "תרומה לארוחת בוקר!"

ידעתי שכל יום הוא נוסע לירושלים, ושאלתי אותו, "מתי אתה נוסע לירושלים?"

והוא ענה, "בעוד עשרים דקות".

סיכמנו שניפגש שוב בעוד עשרים דקות, והוא ייקח אותי ואת בתי לקבר רחל. כך בזכות ארוחת הבוקר קיבלנו נסיעה נוחה ומהירה. ברוך ד', אחרי סייעתא דשמיא שכזו הגענו לקבר רחל ושפכנו שם שיח.

שבוע לאחר מכן, באה בתי בברית האירוסין! זה היה מרגש ומפעים, אך יותר מכול הדהים אותנו סיפורה של המחותנת: "רחל אימנו הייתה השדכנית", היא סיפרה לאשתי בהתרגשות.

באותו יום הייתה המחותנת נבוכה מאוד. היא קיבלה לבנה החתן שתי הצעות שידוכים מצוינות, וככל שבירורה הרגישה שהיא אינה מסוגלת להחליט, ואין לה מושג מהו באמת השידוך האמיתי. בשידוכים הקודמים היא הייתה מתייעצת עם אמא שלה, אישה חכמה בעלת לב מבין, שכיוונה אותה בשום שכל ובאהבה אימהית לדבר הנכון. אבל לאחרונה נפטרה אמה עליה השלום, ועתה, את מי תשאל?

חשבה והחליטה: אסע לאמא של כולנו, אמא רחל, ובזכות רחל אימנו אגיע להחלטה הנכונה!

היא הגיעה לשם, התפללה מעומק ליבה, וביקשה לקבל סימן משמיים כדי לדעת למה לגשת. והנה היא מסיימת את תפילתה, מסבה את פניה, ואת מי היא רואה?! - את המיועדת! הלוא זו הבת שלי, העומדת ומתפללת כראוי לבת ישראל השופכת שיח אצל רחל אימנו בערב ראש חודש.

זה היה סימן ברור מאוד, ומכאן המשיכו העניינים להתקדם עד לשבירת הצלחת בשעה טובה ומוצלחת.

אז, איך אפשר להצטער כשלא מצליחים לנסוע לפי התוכנית?! הנה, התוכנית שלנו הייתה לנסוע לצפון, אבל הקב"ה הכין לנו אירוע דווקא באזור אחר לגמרי, אצל אמא רחל.

זכיתם לגילוי השגחה פרטית? שתפו אותנו! הגילוי שלכם עשוי להאיר לרבבות יהודים
ספרו את הסיפור שלכם בקו השגחה פרטית 02.3011300 - בשלוחה 3 ואח"כ 0 (אחרי בחירת השפה)
או שלחו בפקס 02-6599189 או למייל המערכת A@023011300.COM

הבוטחים בהשם

הבמה המרכזית לשיתוף תובנות וחיזוקים מן החיים

לכבוד מערכת עלון 'השגחה פרטית' הנפלא!

ברצוני להביע בפניכם את עומק תודתי והערכתי על הפעילות המבורכת שלכם בזיכוי הרבים.

העלונים והשיעורים החשובים שלכם מהווים בעבורי ובעבור בני משפחתי מקור של חמצן רוחני יומיומי, שממלא את ביתנו בשלווה יצוקה, בנחת וברוגע פנימי.

ברשותכם, אשמח לשתף את ציבור הקוראים בדברי חיזוק באמונה וביטחון, שהתחדדו בי בזכות העלונים שאני מעיין בהם ברציפות.

פעמים רבות, בזמן ניסיון או קושי אדם עלול ליפול לכעס, לחרדה ולדאגה. אך מי שלומד את ענייני האמונה וביטחון, מרגיל את עצמו להביט על כל מאורע באמצעות 'משקפיים של אור', ולחפש בכל מצב את החסד והטובה הנסתרים הטמונים בו.

כאשר מפנימים באמת את המאמר "הוא לבדו עשה ועושה ויעשה לכל המעשים", ומבינים שאין שום טעם לכעוס על בן אדם - כיוון שכל בני האדם אינם אלא שליחים של הבורא, הגישה כולה משתנה.

השינוי התודעתי הזה מעביר אותנו מידיעה תיאורטית בלבד - לחיים של אמונה מוחשית, שבהם הלב רגוע, הכעס נעלם, והניסיונות מתקבלים בהשלמה מוחלטת ובביטחון שהכול מדויק ומכוון לטובתנו.

תודה לכם על שאתם מפיצים את אור האמונה ומזכירים לנו בכל יום מחדש שיש לנו אב אוהב בשמיים.

בהוקרה רבה ובברכת התורה,

שלמה יצחק רבינוביץ, ירושלים

יש לכם תגובה או רעיון? שלחו למערכת במייל או בפקס.

גַּם הָאֲגוֹרוֹת מְדֻיָּקוֹת...

מִסַּפֵּר אֶלְעָזָר מִבֵּית שֶׁמֶשׁ:

לְיַד הַבַּיִת שֶׁלָּנוּ נִבְנֵת מְכוֹנָה גְּדוֹלָה הַמְשַׁמֶּשֶׁת לְמִחְזוּר בַּקְבּוּקִים מְשֻׁמָּשִׁים.
הַמְּכוֹנָה עוֹבֶדֶת כָּךְ: שֶׁכַּאֲשֶׁר מַכְנִיסִים בַּקְבּוּקִים אֶל הַפֶּתַח הֶעָגֹל שֶׁלָּהּ, הִיא מוֹצִיאָה אֶת סְכוּם הַפִּקָּדוֹן מִפֶּתַח יְצִיאָה מְיֻחָד.
לְאַחַר הַשָּׁבוּעַ אֲנַחְנוּ אוֹסְפִים בַּקְבּוּקִים, וּפַעַם בְּשָׁבוּעַ מַפְקִידִים אוֹתָם בַּמְּכוֹנָה. בַּכֶּסֶף שֶׁיּוֹצֵא אֲנַחְנוּ קוֹנִים מַמְתָּק קָטָן לְכְבוֹד שַׁבָּת.
בְּאַחַת הַפְּעָמִים, הָלַכְתִּי לִקְנוֹת מַמְתָּק לְשַׁבָּת וּבְיָדִי הַכֶּסֶף מֵהַמְּכוֹנָה, וּלְאַחַר שֶׁשִּׁלַּמְתִּי נִשְׁאֲרוּ לִי שִׁבְעִים אֲגוֹרוֹת. הֶחְלַטְתִּי לִשְׁמֹר אוֹתָן לַשָּׁבוּעַ הַבָּא, כְּדֵי שֶׁאָז אוּכַל לִקְנוֹת יוֹתֵר בְּשֶׁפַע. שַׂמְתִּי אֶת הָאֲגוֹרוֹת בַּכִּיס שֶׁל הַסְוֶדֶר וְשָׁכַחְתִּי מִזֶּה.

אַחֲרֵי שָׁבוּעַ, כְּשֶׁשּׁוּב הָלַכְתִּי לִקְנוֹת מַמְתָּק לְשַׁבָּת וּבְיָדִי הַכֶּסֶף שֶׁהַמְּכוֹנָה הוֹצִיאָה, הַמְּחִיר שֶׁהָיִיתִי צָרִיךְ לְשַׁלֵּם הָיָה חֲמִשָּׁה שְׁקָלִים וָחֵצִי. אֲבָל, בְּיָד שֶׁלִּי הָיוּ רַק חֲמִשָּׁה שְׁקָלִים וְעֶשֶׂר אֲגוֹרוֹת...
הִכְנַסְתִּי אֶת הַיָּד לַכִּיס, וְגִלִּיתִי שֶׁיֵּשׁ שָׁם אַרְבָּעִים אֲגוֹרוֹת.
שִׁלַּמְתִּי לַמּוֹכֵר. הוּא שָׁאַל הַאִם אֲנִי רוֹצֶה שַׂקִּית, וְאָמַרְתִּי לוֹ שֶׁאֵין לִי עוֹד כֶּסֶף וַאֲנִי לֹא צָרִיךְ.
מִשָּׁם הָלַכְתִּי לִלְמֹד בְּבֵית הַכְּנֶסֶת. בְּאֶמְצַע הַלִּמּוּד נִהְיֵיתִי צָמֵא, וְחָשַׁבְתִּי לְעַצְמִי שֶׁאִם אֶשְׁתֶּה מַשֶּׁהוּ חַם, זֶה יַעֲזֹר לִי לִלְמֹד טוֹב יוֹתֵר.
זָכַרְתִּי שֶׁבְּבֵית הַכְּנֶסֶת הַזֶּה, כְּשֶׁרוֹצִים לָקַחַת שְׁתִיָּה חַמָּה צָרִיךְ לְשַׁלֵּם עַל הַכּוֹס, אֲבָל לֹא זָכַרְתִּי כַּמָּה. נִגַּשְׁתִּי לִבְדֹּק וְגִלִּיתִי: כּוֹס קַרְטוֹן עוֹלָה שִׁלּשִׁים אֲגוֹרוֹת.
רַק בְּאוֹתוֹ רֶגַע נִזְכַּרְתִּי, שֶׁבְּעֶצֶם הָיוּ לִי בַּכִּיס שִׁבְעִים אֲגוֹרוֹת! לֹא בָּרוּר אֵיךְ לֹא זָכַרְתִּי מִזֶּה בַּמַּכֹּלֶת בִּשְׁבִיל הַשַּׂקִּית. בְּעֶצֶם זֶה כֵּן בָּרוּר: ד' סִדֵּר אֶת זֶה כָּךְ שֶׁאוּכַל לִשְׁתּוֹת כְּשֶׁאֶהְיֶה צָמֵא!

תּוֹדָה וְשׁוּב תּוֹדָה

מִסַּפֵּר מוֹיְשֵׁי כֹּהֵן:

יֵשׁ לִי דּוֹד אָהוּב, אָח שֶׁל אַבָּא שֶׁלִּי, שֶׁחִכִּינוּ זְמַן רַב שֶׁהוּא יִתְאָרֵס. הוּא כְּבָר הָיָה בִּשְׁדּוּכִים הַרְבֵּה יוֹתֵר מִשָּׁנָה אוֹ שְׁנָתַיִם... כְּבָר הָיָה מַמָּשׁ קָשֶׁה לְחַכּוֹת. בְּכָל שִׂמְחָה מִשְׁפַּחְתִּית, כְּשֶׁפָּגַשְׁנוּ בּוֹ וְנִזְכַּרְנוּ שֶׁהוּא עֲדַיִן בָּחוּר, הָיְתָה נֶהֱיֵית לָנוּ בַּלֵּב צְבִיטָה שֶׁל צַעַר.
לְפָנֵי מִסְפָּר שָׁבוּעוֹת, בְּעִקְבוֹת הַהַאֲזָנָה לְקוֹ 'הַשְׁגָּחָה פְּרָטִית', הִתְחַלְנוּ לוֹמַר לִזְכוּתוֹ 'מִזְמוֹר לְתוֹדָה'. בָּחַרְנוּ לְהִתְמַקֵּד בַּהוֹדָיָה לַד' עַל כָּל הַחֶסֶד וְעַל כָּל הַטּוֹב, מִתּוֹךְ אֱמוּנָה שֶׁהַהוֹדָיָה וְהַשִּׂמְחָה מוֹשְׁכִים, בְּעֶזְרַת ד', אֶת הַיְשׁוּעָה.
הַמְּהִירוּת שֶׁבָּהּ הִגִּיעָה הַבְּשׂוֹרָה הִדְהִימָה אוֹתָנוּ: אַחֲרֵי שִׁלּשָׁה יָמִים שֶׁל הוֹדָיָה, הוּא הִתְאָרֵס!
לַכַּלָּה יֵשׁ אָח גָּדוֹל מְמֻנֶּה שֶׁאָף הוּא מַמְתִּין לְזִוּוּגוֹ, וְהִתְבָּרֵר שֶׁבַּיּוֹם שֶׁבּוֹ הִתְחַלְנוּ לוֹמַר 'מִזְמוֹר לְתוֹדָה' הוּא הוֹדִיעַ שֶׁהוּא מְוַתֵּר לַאֲחוֹתוֹ, שֶׁתִּתְאָרֵס לְפָנָיו. כָּךְ זָכִינוּ לְהוֹדוֹת לֹא רַק מֵרֹאשׁ, אֶלָּא גַּם בְּהוֹדָיָה שְׁלֵמָה וּמְאֻשֶּׁרֶת, עַל הַבְּשׂוֹרָה הַטּוֹבָה.

סִדּוּר מְסֻדָּר

מִסַּפֵּר יְחִיאֵל לַייְפֶּר מִבֵּית שֶׁמֶשׁ:

יוֹם אֶחָד הָיִיתִי צָרִיךְ לִקְנוֹת סִדּוּר. אִמָּא צִיְּדָה אוֹתִי בִּשְׁלֹשִׁים שְׁקָלִים, וְיָצָאתִי אֶל חֲנוּת הַסְּפָרִים.
כְּשֶׁבִּקַּשְׁתִּי מֵהַמּוֹכֵר סִדּוּר, הוּא הִגִּישׁ לִי אֶחָד שֶׁהָיָה נִרְאֶה לִי בְּדִיּוּק מַה שֶּׁאֲנִי צָרִיךְ, וְהָיָה רָשׁוּם עָלָיו: שְׁלֹשִׁים וּשְׁנַיִם שַׂ"ח. בִּקַּשְׁתִּי טֶלֶפוֹן וְהִתְקַשַּׁרְתִּי לְאִמָּא שֶׁלִּי, לִשְׁאֹל מַה לַּעֲשׂוֹת. הִיא אָמְרָה שֶׁאֵין בְּרֵרָה, וְשֶׁאֶחֱזֹר הַבַּיְתָה וְאֶקַּח עוֹד שְׁנֵי שְׁקָלִים...

בָּרֶגַע שֶׁיָּצָאתִי מֵהַחֲנוּת כְּדֵי לַחְזֹר הַבַּיְתָה, פָּגַשְׁתִּי בְּאָחִי הַגָּדוֹל. הוּא עָבַר שָׁם 'בְּמִקְרֶה' - כְּלוֹמַר, 'רַק מֵה"! סִפַּרְתִּי לוֹ מַה שָּׁקָרָה, וְהוּא אָמַר לִי: "אֲנִי כְּמַעַט בָּטוּחַ שֶׁרָאִיתִי כָּאן סִדּוּר בְּעֶשְׂרִים וּשְׁמוֹנָה שְׁקָלִ!"
נִכְנַסְנוּ יַחַד לַחֲנוּת וְנִגַּשְׁנוּ לַמּוֹכֵר כְּדֵי לְבַקֵּשׁ מִמֶּנּוּ סִדּוּר כָּזֶה. פִּתְאוֹם הוּא הִבִּיט שׁוּב בַּסִּדּוּר שֶׁנָּתַן לִי מִקֹּדֶם, וְאָמַר: "רֶגַע, אַתֶּם לֹא צְרִיכִים נֶסַח סְפָרַד?" הִבַּטְתִּי גַּם אֲנִי וְרָאִיתִי שֶׁהַסִּדּוּר שֶׁאוֹתוֹ בָּדַקְתִּי מִלְּכַתְּחִלָּה הָיָה בְּנֻסַּח אַשְׁכְּנַז, וַאֲנִי בֶּאֱמֶת הָיִיתִי צָרִיךְ סִדּוּר בְּנֻסַּח סְפָרַד...
"נֶס שֶׁלֹּא קָנִיתִי אֶת זֶה בְּטָעוּת!" אָמַרְתִּי לְאָח שֶׁלִּי, כְּשֶׁנִּכְנַסְנוּ אֶל עֹמֶק הַחֲנוּת לְחַפֵּשׂ סִדּוּר אַחֵר, נֶסַח סְפָרַד.
לְשִׂמְחָתֵנוּ מָצָאנוּ סִדּוּר בְּנֻסַּח שֶׁלָּנוּ, שֶׁעָלָה אַפִלּוּ פָּחוֹת מֵעֶשְׂרִים וּשְׁמוֹנָה שְׁקָלִים...

יֶלֶד יָקָר! רָאִיתָ הַשְׁגָּחָה פְּרָטִית?
שַׁתֵּף אֶת עַם יִשְׂרָאֵל בְּסִיפּוּר שֶׁלְּךָ!
הִתְקַשֵּׁר לְקוֹ הַשְׁגָּחָה פְּרָטִית לְיַלְדִים: 02-30-11-901
הִכָּנֵס לְשִׁלּוּחָה 4 (לְאַחַר בְּחִירַת הַשָּׂפָה) וְהַקְלֵט אֶת הַסִּיפּוּר שֶׁלְּךָ.

הוֹדָעַת פִּנְּיָה

יְלָדִים יְקָרִים!
בְּכָל יוֹם רִאשׁוֹן עוֹלֶה סִיפּוּר חָדָשׁ מֵאֵת הַמְּחַנֵּךְ הַנּוֹדָע הָרַב קַלְמָן רוֹזְנְגַּרְטֶן שְׁלִיט"א.
קַו הַשְׁגָּחָה פְּרָטִית לְיַלְדִים: 02-3011901

נִצְחוֹן הָאֱמֶת

פרק 3 מתוך 4

תַּקְצִיר: שִׁיקָגוֹ. בְּעִקְבוֹת עֲלִילַת שָׁוְא מְזֻמָּן ר' שְׁלוֹמְיֶה לְמִשְׁפָּט, וְיֵשׁ חֲשָׁשׁ כָּבֵד שֶׁיֵּרָשַׁע בּוֹ.

השגחה בשטח מבט אל נקודת הפצה של עלוני "השגחה פרטית".

- **המקום:** מודעין עילית
- **נקודת החלוקה:** בית הכנסת של ברסלב

בבית הכנסת של ברסלב, בשעה המוקדמת של המניין הראשון של פלג המנחה, מניחה משפחת ג' מדי שבוע את עלוני "השגחה פרטית" - ואז תוך שניות ספורות ממש, כבר לא נותר דבר. הערימה נעלמת כאילו לא הייתה.

בהפצה הזו יש משהו צנוע במיוחד. המתפללים אפילו אינם יודעים מי מביא את העלון. הוא פשוט מופיע, כמו מעצמו, ולכן איש גם אינו ניגש למפיץ לבקש עותק נוסף - כי אינם מודעים לזהותו. ואירוני להפליא: לא פעם, מרוב ביקוש, לא נשאר עלון אחד אפילו למפיץ עצמו.

אפשר היה לחשוב שדווקא כאן, בקרב ציבור חרדי מאמין, החי את האמונה בכל רגע מרגעי היום, לא יהיה צורך בתוספת חיזוק. אך המציאות מוכיחה אחרת. גם למי שהאמונה היא לחם חוקו, העלון מוסיף המון - מרענן, מחדד, מזכיר מחדש שההשגחה אינה רק ידיעה עיונית, אלא מציאות חיה ונושמת בכל פרט מפרטי החיים.

ואין זה מפתיע. עלון "השגחה פרטית" כבר מוכר בכל רחבי הארץ, ובכל מקום שאליו הוא מגיע, מתגלה אותו צימאון עצום.

זו ההזדמנות שלך לעשות שינוי אמיתי!
פתח גם אתה מוקד הפצה באזור שלך ותהיה חלק מזיכוי הרבים.
הפעולה שלך משנה חיים. התקשר עכשיו ל-6176* שלוחה 4 או ל-02-3011511

פרי ההשגחה סיפורים מפירות העשייה של הארגון

מספר ר' דוד ל':

מדי שבוע אני מניח את עלוני "השגחה פרטית" בבתי כנסת שבשכונתי. לפני כחודש קרה לי דבר שלא אשכח:

באחד מימי שישי בצוהריים, עודי ממהר לסיים את חלוקת העלונים לפני כניסת השבת, הגעתי לבית הכנסת האחרון ברשימה, ובזמן שהנחתי את הערימה על הדוכן, נכנס אדם מבוגר שלא הכרתי. הוא לקח עלון, התיישב בפינה והחל לקרוא. כשעברתי לידו בדרכי החוצה, הוא עצר אותי ואמר בקול רועד: "הסיפור הזה - זה בדיוק מה שהייתי צריך היום".

התברר שהאיש איבד את אשתו לפני חודשים ספורים. באותו יום שישי הוא חשב לוותר לראשונה על תפילה בציבור, אך משהו משך אותו לצאת בכל זאת מהבית. הוא מצא את עצמו דווקא בבית הכנסת הזה, ודווקא ברגע שבו הגיע אליו העלון. הסיפור שקרא עסק בבדידות, ובחיבוק שהקב"ה מעניק דווקא ברגעי השבר.

הוא לא הכיר אותי, ואני לא הכרתי אותו. עמדנו שם שנינו, שני יהודים שנפגשו סביב דף אחד קטן.

עמדתי והבנתי: כל שבוע אני חושב שאני מניח עלון על הדוכן, אבל בעצם, ההשגחה העליונה היא זו שמניחה אותו - בדיוק ביד הנכונה, בדיוק ברגע הנכון.

התחזקתם מהעלון? רוצים לזכות את הקוראים?
שלחו למערכת במייל או בפקס, או השאירו הודעה בקו 02-30-11-300 בשלוחה 9/9

מפיצים אמונה לכל יהודי בכל העולם

- עמוס בן יפה לזווג הגון בקרוב
- לע"נ נדרה אורה בת אהרון ת.נ.צ.ב.ה.
- לע"נ כדיה בת סעיד ת.נ.צ.ב.ה.
- לע"נ שמואל בן חלקיה ת.נ.צ.ב.ה.
- לע"נ הרב יואל בן הרב בן ציון זצ"ל נלב"ע י"ד אלול ה'תשפ"ו ת.נ.צ.ב.ה.

קח גם אתה שותפות בזיכוי הרבים העולמי,
ותזכה לישועות בכל העניינים!
התקשר עכשיו ל-6176* שלוחה 4 או ל-02-3011511

שעון חורף	ירושלים	ת"א	חיפה	באר שבע	אילת	ניו-יורק
כניסת שבת	16:15	16:30	16:22	16:36	16:35	17:36
מוצאי שבת	17:27	17:29	17:27	17:30	17:30	18:35
מוצ"ש ר"ת	18:07	18:03	18:03	18:07	18:06	19:15

העלון יוצא לאור גם באידיש ובאנגלית
לקבלת העלון במייל שלחו בקשה
לכתובת B023011300@GMAIL.COM

יש לנהוג בו כבוד כדרך שנוהגים בתשמישי מצווה, דהיינו להכניסו לעטיפה קודם השלכתו, כגון בשקית שאינה שקופה. והמחמיר יגנוז.

לפניות בעניין תוכן העלון: השאירו הודעה במס' 02-3011300 שלוחה 9/9
או שלחו לפקס 02-6599189 או למייל המערכת A@023011300.COM

תכלית העלון היא לקרב את האדם לבורא עולם, חלילה שהוא יהיה זה שיפריע להתפלל ולשמוע קריאת התורה.